

си, Мара забравила, че тя не е въ числото на ученицитѣ и щомъ господинъ Лисанко пусналъ мишчето, скочила и го хванала. Щомъ го стиснала съ зжбитѣ си, не могла да се одържи и го погълнала цѣло съ кожа и кости. Ехъ, колко сладко! Първата ѝ вкусна госба отъ дълго врѣме! Мари станало добрѣ. Господинъ Лисанко кипналъ отъ ядъ.—Да открадне мишчето на дѣцата му прѣдъ неговитѣ очи! Какъ е възможно! Той повикалъ жена си:

„Жено, ела бърже тука!“ И когато тя дошла, той ѝ разказалъ всичко.

„А, по-добрѣ да я изпждимъ, вмѣсто да се ядосваме“, казала госпожа Лисанка, и мжжъ ѝ се съгласилъ.

— Имашъ право. Ние нѣмаме вече нужда отъ слугиня. Дѣцата ни отрастоха. Момчетата ще ти помагатъ вкжщи, а момчетата ще идватъ съ мене на ловъ. Пъкъ и зимата наближава. Защо да я хранимъ? Защо ни е този товаръ?

IV.

Тѣ я изпждили. Мара си тръгнала, но сега не била тѣй нещастна, както по-прѣди. Сега била вече пѣргава и работлива.

Като достигнала край гората, седнала пакъ на онзи камъкъ, дѣто я намѣри лисицата прѣди половинъ година. Тукъ тя искала да пообмисли, какво да прави. Слѣдъ малко скочила отведнажъ, завъртѣла се, изржкоплѣскала и завикала: „Намислихъ, намислихъ!“

Тя се запжтила бърже къмъ кжщата на селянина и стигнала по тъмно въ яхъра. Никой не я забѣлжилъ въ тъмнината. Тя си уловила нѣколко мишки и сладко-сладко се навечеряла съ тѣхъ. Слѣдъ това се пхнала въ сѣното и заспала. На другия день се събудила рано и се завтекла къмъ плѣвнята. Тамъ тя хванала седемъ мишки, но не ги изяла, а останала при тѣхъ. Слѣдъ малко дошълъ селянинътъ да вземе царевича. Мара скочила, грабнала едната мишка и я